

Sygn. akt I UK 183/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania Z. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację Z. D. od wyroku z dnia 5 lutego 2013 r., którym Sąd Okręgowy w C. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 17 maja 2012 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. odmawiającej prawa do emerytury.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 184 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że skoro skarżący nie pracował w energetyce, to wykonywane przez niego obowiązki elektryka już z założenia nie mogą być zaliczone do wykonywanych w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze oraz że skarżący nie świadczył stale i w pełnym wymiarze obowiązków przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy „poprzez zmianę wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 5 lutego 2013 roku i przyznanie skarżącemu prawa do emerytury”, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został występowaniem „następujących poważnych zagadnień prawnych”: 1) czy o pracy w branży w rozumieniu przepisów emerytalnych dotyczących pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decyduje charakter przedsiębiorstwa zatrudniającego ubezpieczonego, czy charakter prac wykonywanych przez ubezpieczonego; 2) czy prace przygotowawcze i dojazdy między stanowiskami pracy wchodziły w skład świadczenia pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wynika z tego, że uzasadnienie podstaw kasacyjnych i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie są tożsame i muszą stanowić odrębne elementy pisma, które Sąd Najwyższy rozważa na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Inaczej rzecz ujmując, te same wywody zawarte w uzasadnieniu skargi nie mogą być raz traktowane jako uzasadnienie jej podstaw, a drugi raz jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nawet gdyby zawarte w nich argumenty miały być do siebie podobne.

W skonstruowanej przez skarżącego skardze kasacyjnej znajduje się uzasadnienie zawierające po pierwsze - sprawozdanie z dotychczasowego

przebiegu postępowania oraz po drugie - argumentację jednoznacznie odnoszącą się do wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie istotnych zagadnień prawnych. Brak jest natomiast uzasadnienia kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego, na której skarżący oparł zarzuty skargi. Za takie uzasadnienie nie może być uznane ograniczenie się do wskazania, że „zasygnalizowane poważne zagadnienia prawne są ściśle związane z podstawą kasacyjną wskazaną w *petitum*” oraz że „rozstrzygnięcie powyższych wątpliwości związanych z interpretacją art. 184 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach pozwoli na ustalenie naruszenia prawa materialnego, a w konsekwencji może skutkować uchYLENIEM wyroku Sądu odwoławczego lub ORZECZENIEM co do istoty sprawy”. W istocie wywody te stanowią bowiem argumentację mającą uzasadniać zaangażowanie Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcie wątpliwości sformułowanych przez skarżącego jako „poważne zagadnienia prawne”.

Obliguje to Sąd Najwyższy do odrzucenia skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2008 r., V CSK 141/08, LEX nr 786459 i powołane w nim orzeczenia).

[aw]